

Sygn. akt I C 2736/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 lutego 2022 roku

**Sąd Rejonowy dla W. M.w W., Wydział I Cywilny
w składzie:**

Przewodniczący: sędzia Łukasz Baranowski

po rozpoznaniu 8 lutego 2022 roku w W.

na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 zzs² ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

sprawy z powództwa I. K., H. K. (1), Z. W. (1), A. W. (1), M. M., A. M., W. J., E. J., K. N., A. L., A. H., C. S., W. K. (1), E. K. (1), E. G., L. G., Z. S., K. J., I. J., W. G., M. G., S. P. (1), A. W. (2), W. P., M. W. (1)

przeciwko M. K. (1)

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (art. 840 k.p.c.)

I. oddala powództwo;

II. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 3.017 (trzy tysiące siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu rozpoznawczym oraz kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym;

III. nakazuje pobrać Skarbowi Państwa – kasie Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. solidarnie od powodów kwotę 1.830,94 (jeden tysiąc osiemset trzydzieści, 94/100) złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych z sum budżetowych Skarbu Państwa.

sędzia Łukasz Baranowski

Sygn. akt I C 2736/21

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia o zamknięciu rozprawy oraz odpis wyroku (bez pouczeń) doręczyć pełnomocnikom stron;
2. Odłączyć akta I Co 668/22 i skierować do referenta tej sprawy celem podjęcia dalszych czynności.

W., 8 lutego 2022 roku

sędzia Łukasz Baranowski

Sygn. akt I C 2736/21

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W.

z 8 lutego 2022 roku

5 listopada 2012 r. (data prezentaty biura podawczego Sądu) powodowie I. K., H. K. (1), Z. W. (1), A. W. (1), Z. W. (2), J. W., M. M., A. M., W. J., E. J., K. N., A. L., A. H., C. S., W. K. (1), E. K. (1), E. G., L. G., Z. S., K. J., I. J., W. G., M. G., I. P. (1) i S. P. (1) wnieśli pozew przeciwko pozwanej M. K. (1), w którym domagali się pozbawienia wykonalności wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, w zakresie punktu I. tego wyroku w części nakazującej wymienionym wyżej powodom wydzielenie M. K. (1) (wówczas B.) miejsca postojowego w garażu znajdującym się w budynku przy ul. (...) w W.. Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanej na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywiezionego powództwa powodowie wskazali, że 2 czerwca 2009 r. wszczęta została przeciwko nim egzekucja z wniosku pozwanej, w celu zrealizowania wyżej opisanego tytułu wykonawczego. Dalej powodowie zapewnili, iż ich wolą jest wykonanie przedmiotowego wyroku, niemniej jednak jest to niemożliwe, z uwagi na brak odpowiedniej powierzchni garażu, w którym miejsce postojowe dla pozwanej ma zostać przez nich wyodrębnione i jej przekazane. Powodowie argumentowali przy tym, że świadczenie wynikające z opisanego wyżej tytułu wykonawczego jest niemożliwe do wykonania w obecnym stanie rzeczy, przez to jako takie wygasa. Kolejno powodowie wskazali, że problem wydzielenia dla pozwanej miejsca postojowego dla jej pojazdu był rozważany i ostatecznie rozstrzygnięty w sprawie przed tutejszym Sądem Rejonowym pod sygn. akt XVI C 130/06, co wynika z zapadłego w tej sprawie wyroku, uwzględniającego m.in. wnioski opinii sporządzonej przez C. K. (1). Biegły ten podzielił twierdzenia powodów odnośnie tego, że nie można fizycznie wydzielić i przekazać miejsca postojowego w garażu dla pozwanej, stąd kwotę 14.386,80 zł, która stanowiła wartość tego miejsca, zaliczono na korzyść pozwanej w jej rozliczeniu z tytułu nakładów na wybudowanie lokalu, który pozwana zajmuje. Lokal ten został wybudowany przez powodów. W rezultacie, w sposób dorozumiany – zdaniem powodów – pozwana zrezygnowała z miejsca garażowego, albowiem nie składała żadnych zastrzeżeń odnośnie takiego sposobu zaliczenia kwoty 14.386,80 zł na poczet jej długu względem powodów. Nadto powodowie dowodzili, iż mimo powyższego sposobu rozwiązania problemu, pozwana nadal egzekwuje od nich roszczenie w postępowaniu egzekucyjnym. W ich ocenie pozwana w ten sposób nadużywa prawa podmiotowego i z tego względu nie powinna korzystać z ochrony prawnej w rozumieniu normy art. 5 k.c.

Wraz z pozwem powodowie wystąpili o zabezpieczenie ich roszczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. G. w sprawie pod sygn. akt KM 428/09.

(pозew – k. 2-5)

20 listopada 2012 r. Sąd wydał postanowienie, na mocy którego uwzględnił wniosek powodów o zabezpieczenie roszczenia i zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. G. w sprawie za sygn. akt KM 428/09.

(postanowienie z 20.11.2012 r. – k. 39-41)

W odpowiedzi na pozew M. K. (1) zażądała oddalenia powództwa w całości oraz wniosła o zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko procesowe, pozwana zarzuciła, że stan sprawy nie uprawnia do uznania – jak uważają to powodowie, że zachodzi przesłanka następczej niemożliwości świadczenia w rozumieniu przepisu art. 475 § 1 k.c. W ocenie pozwanej, świadczenie nie stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zauważyła, że w celu wykonania zobowiązania powodowie, jako dłużnicy muszą wykazać się wyłącznie dobrą wolą wspólnie bądź tylko jeden z nich. Pozwana wywodziła również, że podstawą wydania prawomocnego wyroku Sądu w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06 nie było rozliczenie nakładów dokonanych przez pozwaną, lecz bezwarunkowe uznanie powództwa dokonane przez pełnomocnika strony pozwanej w sprawie W. B. W. K. i S-ka Sp. j. adw. M. B., działającego z substytucji A. P.. Pozwana zarzuciła, iż wszystkie koszty wybudowania jej lokalu uiściła na rzecz wspomnianej wcześniej Spółki. Dalej pozwana wskazała, że nigdy nie akceptowała opinii biegłego C. K. (1). Zarówno ona sama, jak i jej pełnomocnik nigdy nie sformułowali tezy, że zgadzają się na zaliczenie kwoty wpłaconej przez nią tytułem

ceny nabycia garażu na poczet innych należności, a także że rezygnują z roszczenia odnośnie miejsca postojowego, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem tut. Sądu w sprawie o sygn. akt I C 329/04. Nadto w sprawie tej stroną nie byli powodowie a W. B. W. K. i S-ka Sp. j. Okoliczność, iż pełnomocnik pozwanej cofnął pozew w części w tej sprawie nie miała żadnego znaczenia dla roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

(odpowiedź na pozew – k. 133-137)

Na rozprawie 6 lipca 2015 r. pozwana dodatkowo zarzuciła, że powództwo w niniejszej sprawie zmierza do obejścia zasady res iudicata i uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu, co w trybie powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego jest niedopuszczalne. Zachodzi również prekluzja dowodowa, którą powodowie usiłują przełamać. Z kolei powodowie ponieśli, że wykonanie spornego tytułu wykonawczego powoduje, że jeden z powodów a zarazem współwłaściciel lokalu zostanie pozbawiony jednego miejsca parkingowego, co wskazuje na to, że zaspokojenie roszczenia pozwanej jest niedopuszczalne. Dodatkowo powodowie wskazali na brak obiektywnej możliwości wykonania spornego tytułu wykonawczego. Podali również nową okoliczność świadczącą o zasadności ich powództwa, jaką jest wydany wyrok w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06.

(protokół rozprawy z 06.07.2015 r. – k. 294-295)

Na rozprawie 31 maja 2016 r. powodowie podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie, precyzując dodatkowo, że sporny wyrok opatrzony klauzulą wykonalności jest błędnie skonstruowany i nie można go wykonać w realiach niniejszej sprawy, a nadto pozwana nigdy nie zapłaciła za swoje miejsce postojowe w garażu (lokalu niemieszkalnym). Podsumowując wskazali, że są to wszystkie okoliczności, w oparciu o które powodowie osadzają swoje roszczenie. Pozwana również podtrzymała dotychczasowe stanowisko prezentowane w sprawie.

(protokół rozprawy z 31.05.2016 r. – k. 366-368)

Z kolei na rozprawie 4 lipca 2016 r. powodowie wskazali, że w wyroku w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06 Sąd zaliczył pozwanej kwotę uiszczoną za miejsce postojowe w garażu (lokalu niemieszkalnym) na poczet należności eksploatacyjnych, tym samym środki pieniężne, które pozwana wpłaciła z powyższego tytułu zostały skonsumowane podług ww. wyroku. Pozwana wyjaśniła, że ww. sprawa dotyczyła wkładu budowlanego pozwanej związanego z lokalem pozwanej i wkładu budowlanego za garaż.

(protokół rozprawy z 04.07.2016 r. – k. 378-378v)

25 listopada 2016 r. powodowie wystąpili o zabezpieczenie ich roszczenia, poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego – egzekucji sądowej, wszczętego wnioskiem pozwanej przed tut. Sądem Rejonowym w sprawie o sygn. akt XVI Co 2613/15, ewentualnie poprzez wstrzymanie wykonania postanowienia z 20 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt XVI Co 2613/15 – do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego procesu.

(wniosek powodów o zabezpieczenie z 25.11.2016 r. – k. 423-425)

Postanowieniem z 27 grudnia 2016 r. Sąd oddalił wniosek powodów o zabezpieczenie z 25 listopada 2016 r. Zażalenie wniesione 27 lutego 2017 r., po jego rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt V Cz 571/20 zostało oddalone postanowieniem z 15 września 2020 r.

(postanowienie z 27.12.2016 r. – k. 447-449; zażalenie powodów 27.02.2017 r. – k. 477-482; postanowienie SO w Warszawie z 15.09.2020 r. sygn. akt V Cz 571/20 – k. 659-661)

Kolejno, postanowieniem z 18 sierpnia 2017 r. Sąd, m.in. na zasadzie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c., zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na śmierć powódek J. W. i I. P. (1).

(postanowienie z 18.08.2017 r. – k. 519-521)

Postanowieniem z 30 lipca 2018 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie na zasadzie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. z udziałem następców prawnych I. P. (1), a więc S. P. (1), A. W. (2) i W. P., a także z udziałem następców prawnych J. W., a więc Z. W. (2) i M. W. (1).

(postanowienie z 30.07.2018 r. – k. 612-612v)

Następnie, postanowieniem z 18 stycznia 2021 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na zasadzie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na śmierć powoda Z. W. (2).

(postanowienie z 18.01.2021 r. – k. 700v)

Postępowanie w sprawie zostało podjęte przez Sąd na zasadzie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. z udziałem następcy prawnego Z. W. (2), a więc M. W. (2).

(postanowienie z 3 sierpnia 2021 r. – k. 716)

Sąd ustalił, co następuje:

22 kwietnia 2005 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt I C 329/04, w którym nakazał pozwanym: W. K. (2), I. K., H. K. (1), C. K. (2), M. K. (2), M. S., E. S., A. S., Z. W. (1), A. W. (1), Z. W. (1), K. T., Z. W. (2), J. W., M. M., A. M., W. J., E. J., K. N., A. L., A. H., E. K. (2), C. S., J. K., W. K. (1), E. K. (1), E. G., L. G., Z. K., K. J., I. J., W. G., M. G., I. P. (2), i S. P. (2) dopuścić M. B. (obecnie noszącą nazwisko K. a dalej zwana) do współposiadania wspólnych urządzeń nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., dla której prowadzona jest księga wieczysta o nr (...), tj. instalacji grzewczej budynku oraz garażu znajdującego się w tymże budynku poprzez zlikwidowanie zaworu odcinającego dopływ ciepła do lokalu oznaczonego nr (...) oraz wydzielenie na rzecz M. B. (obecnie K.) miejsca postojowego w garażu znajdującym się w przedmiotowym budynku, przy czym w stosunku do pozwanych E. S., A. S., Z. W. (2), J. W., M. M., A. M., K. N., J. K., L. G., I. J., M. G. i S. P. (3) wyrok tej był zaoczny (punkt I. sentencji wyroku). Jednocześnie Sąd oddalił powództwo M. B. (obecnie noszącej nazwisko K.) przeciwko spółce (...)W. (...) Spółce jawnej z siedzibą w W. (punkt II. sentencji wyroku).

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: wyrok z 22.04.2005 r., sygn. akt I C 329/04 – k. 455-456 akt o sygn. I C 329/04; uzasadnienie wyroku z dnia 22.04.2005 r., sygn. akt I C 329/04 – k. 466-468 akt o sygn. I C 329/04; kopia wyroku – k. 8-8v; kopia tytułu wykonawczego - k.138-139; kopia uzasadnienia wyroku – k. 139v-140v)

Większość z pozwanych w sprawie o sygn. akt I C 329/04 podjęła nieskuteczne czynności procesowe zmierzające do zaskarżenia wyroku z 22 kwietnia 2005 r. w drodze apelacji. Niemniej jednak apelacje te zostały odrzucone, natomiast sprzeciwy od wyroku zaocznego nie zostały wniesione skutecznie. W rezultacie wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 22 kwietnia 2005 r. uprawomocnił się wobec wszystkich pozwanych w sprawie o sygn. akt I C 329/04 w powyższym kształcie.

(okoliczność bezsporna)

Kolejno, po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. B. (obecnie noszącej nazwisko K.) o ustalenie, 4 maja 2009 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06, w którym ustalił punkcie 1, sentencji, że nie istnieje zobowiązanie M. K. (1) w stosunku do pozwanego w sprawie W. B.W. (...) Spółki jawnej z siedzibą w W. z tytułu wkładu budowlanego związanego z wybudowaniem budynku przy ul. (...) w W. oraz znajdującego się w nim lokalu mieszkalnego nr (...) należącego do M. B. (obecnie K.). Rozstrzygnięcie to było wynikiem uznania powództwa przez stronę pozwaną. W pozostałym zakresie Sąd w punkcie 2. sentencji opisywanego wyroku umorzył postępowanie wobec cofnięcia pozwu przez stronę powodową. Wyrok ten jest prawomocny.

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: wyrok z dnia 04.05.2009 r., sygn. akt XVI C 130/06 – k. 472-473 akt o sygn. XVI C 130/06; uzasadnienie wyroku z dnia 04.05.2009 r., sygn. akt XVI C 130/06 – k. 477-482; kopia wyroku – k.125-126; kopia uzasadnienia wyroku – k. 127-132 i k.142-144v; kopia tytułu wykonawczego – k. 171-171v)

W sprawie o sygn. akt XVI Co 2613/15, Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 24 maja 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. V Cz 1089/17 zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. w pkt 1, pkt 2 i pkt 4 sentencji, w ten sposób, że oddalił wniosek M. B. (obecnie K.) o wszczęcie egzekucji sądowej o wykonanie czynności niezastępowalnej wskazanej w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04 i odstąpił od obciążania wyżej wymienionej kosztami postępowania przed Sądem I. instancji, wskazując, że analiza treści tytułu wykonawczego prowadzi do wniosku, że orzeczenie to nie spełnia wymogów koniecznych do uznania, że stanowi ono tytuł egzekucyjny. Skoro zatem Sąd Okręgowy w Warszawie uznał, że przedmiotowy tytuł wykonawczy nie może być podstawą egzekucji sądowej, upadła zatem podstawa złożonego wniosku o zabezpieczenie.

(okoliczność bezsporna, na nadto dowód: kopia postanowienia z 20.09.2016 r. sygn. akt XVI Co 2613/15 – k. 682-683v; kopia postanowienia SO w Warszawie z 24.05.2017 r. sygn. akt V Cz 1089/17 – k. 680-681).

15 grudnia 2017 r. M. B. złożyła kolejny wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie wyroku 22 kwietnia 2005 r. Postępowanie toczy się w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. pod sygn. akt I Co 668/22 (poprzednio XVI Vo (...)).

(okoliczność bezsporna, a nadto dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1-4 akt o sygn. I Co 668/22).

W obecnym stanie rzeczy i stosunkach panujących wśród współwłaścicieli nieruchomości przy ul. (...) w W., miejsc postojowych w garażu wielostanowiskowym w budynku jest znacznie mniej, aniżeli zainteresowanych tymi miejscami postojowymi współwłaścicieli nieruchomości. Aktualny podział miejsc parkingowych w podziemiach budynku Kosiarzy 35 w W. nie jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa budowlanego w tym zakresie. Prawidłowe i zgodne z przepisami prawa budowlanego usytuowanie miejsc postojowych związane jest ze zmianą ilości miejsc, a w realiach przedmiotowego garażu wielostanowiskowego w rzeczonym budynku jest 30 miejsc, a winno być najwyżej 20. Przebudowa hali garażu wielostanowiskowego jest niemożliwa ze względu na znajdujące się tam elementy konstrukcji nośnej budynku mieszkalnego – tj. słupy betonowe i ściany nośne.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa J. P. z 17.08.2014 r. – k. 197-215; a także posiłkowo zeznania świadka T. W. – k. 186-188).

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się na niebudzących wątpliwości dokumentach przedstawionych przez strony, zgromadzonych w aktach sprawy a także w aktach spraw o sygn. akt: I C 329/04, XVI C 130/06, XVI Co 2613/15. I Co 668/222 – głównie o charakterze urzędowym, których autentyczność nie nasuwała wątpliwości, jak również nie były one kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego procesu. Warto już w tym miejscu zasygnalizować, że spór stron koncentrował się co do zasady wokół oceny prawnego znaczenia wymienionych w stanie faktycznym faktów a nie ich prawdziwości.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a zwłaszcza wniosków płynących z niekwestionowanej przez strony opinii biegłego sądowego z zakresu J. P. z dnia 17 sierpnia 2014 r. wskazuje na to, że w obecnym stanie rzeczy i stosunkach panujących wśród współwłaścicieli nieruchomości przy ul. (...) w W., miejsc postojowych w garażu wielostanowiskowym w budynku jest znacznie mniej, niż zainteresowanych tymi miejscami postojowymi współwłaścicieli nieruchomości, stąd też wniosek, iż w zaistniałym stanie rzeczy i ilości współwłaścicieli powodowie obiektywnie nie mogą zrealizować zobowiązania wynikającego ze spornego wyroku. Biegły J. P. wskazał przy tym, że obecny podział miejsc parkingowych w podziemiach budynku Kosiarzy 35 w W. nie jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa budowlanego w tym zakresie – co w świetle stanowisk stron nie było kwestionowane. Biegły sądowy J. P. stwierdził również, że prawidłowe i zgodne z przepisami usytuowanie miejsc postojowych związane

jest ze zmianą ilości miejsc. Tymczasem w obecnym stanie faktycznym w rzeczonym garażu wielostanowiskowym jest 30 miejsc, a winno być maksymalnie 20. Ważkie znaczenie ma również to, że według biegłego sądowego J. P., przebudowa hali garażu wielostanowiskowego jest niemożliwa. Najistotniejszą jednak kwestią, którą omawiana opinia niejako potwierdziła jest to, że stan faktyczny garażu wielostanowiskowego, w którym spornym tytułem egzekucyjnym nakazano wydzielanie i udostępnienie miejsca postojowego dla pozwanej, poczynając od momentu oddania go do użytkowania (a więc przed wydaniem spornego tytułu egzekucyjnego) faktycznie nie uległ zmianie, zwłaszcza co do wielkości, rozkładu i zabudowy. Wynika z tego, iż okoliczność związana z brakiem możliwości zapewnienia pozwanej takiego miejsca postojowego – abstrahując od kwestii tego, czy zapłaciła ona za takie miejsce, czy też w części, czy w końcu w ogóle – mogła być przedmiotem ustaleń Sądu, który wydał obecnie sporne rozstrzygnięcie. Zasadniczo z wnioskami powyższej opinii biegłego Sądowego P. P. pokrywają się zeznania świadka T. W., który na zlecenie powodów sporządził ekspertyzę załączoną do pozwu (k. 9-17). Stąd też Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić waloru wiarygodności zeznaniom wskazanego wyżej świadka. Wreszcie należało wskazać, że Sąd oddalił i pominął pozostałe wnioski dowodowe stron ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uwzględniony w przytoczonych powyżej ustaleniach faktycznych był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy, a jednocześnie okoliczności, na które miały zostać powołane przedmiotowe dowody nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w świetle art. 227 k.p.c. W szczególności nie było potrzeby dopuszczania dowodu z ponownego przesłuchania powodów W. J. i A. H., bowiem okoliczności na które dowody te zostały powołane zostały już udowodnione zgodnie z twierdzeniami powodów. Nadto powołując przedmiotowe dowody, które miały wykazać czy nastąpiły jakieś zmiany w zakresie posiadania miejsc parkingowych i aktualnej możliwości wydzielania dodatkowego miejsca parkingowego, powodowie jednocześnie nie przedstawili nowych twierdzeń, wskazujących na takie zmiany, a wręcz wskazali że przeprowadzenie dowodów pozwoli na potwierdzenie, że aktualna pozostaje opinia biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o ustalony powyżej stan faktyczny Sąd uznał, że powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego opisanego w pozwie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powodowie oparli swoje żądanie na normach regulujących powództwo opozycyjne. Tytułem wstępu, należy ogólnie stwierdzić, że istotą powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Takie powództwo jednak nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym, ma ono na celu pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, a nie podważenie treści orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Przedmiotem sporu w sprawach z powództwa z art. 840 k.p.c. jest wykonalność tytułu wykonawczego. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego, nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego.

Powodowie wystąpili z roszczeniem, które w świetle podstawy faktycznej powództwa oprzeć można było na przepisach art. 840 § 1 punkt 2 k.p.c.

Zgodnie art. 840 § 1 punkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, **jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu** albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Nadto, według art. 840 § 1 punkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, **jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.**

Pierwsza z wymienionych podstaw prawnych powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 840 § 1 punkt 1 k.p.c.) polega na przeczeniu przez dłużnika zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. Zaprzeczenie takie może dotyczyć treści tytułu egzekucyjnego oraz innych zdarzeń. Zdarzeniami, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, są zdarzenia będące podstawą świadczenia wynikającego z zobowiązania dłużnika objętego tytułem egzekucyjnym, który sąd dopuścił generalnie w klauzuli wykonalności do egzekucji, lub będące podstawą klauzuli wykonalności w wypadkach określonych w art. 786, 788–789, 791 k.p.c. (tak E. W., P. powództwa, s. 98). W tym wypadku dłużnik może się powoływać zarówno na zdarzenia, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak i na zdarzenia, które zaistniały między powstaniem tytułu egzekucyjnego a nadaniem temu tytułowi klauzuli wykonalności. W tym wypadku istota zarzutów podnoszonych przez dłużnika sprowadza się do zaprzeczenia treści tytułu egzekucyjnego. Wymieniona podstawa powództwa opozycyjnego może zostać skutecznie zastosowana tylko wtedy, gdy nie stoi temu na przeszkodzie niedopuszczalność drogi sądowej, powaga rzeczy osądzonej (z której na mocy art. 365 § 1 k.p.c. korzystają prawomocne orzeczenia sądu) ani zawisłość sprawy. W ocenie Sądu, oczywiste jest to, że związanie orzeczeniem sądu rozciąga się na te ustalenia faktyczne poczynione przez sąd i zawarte w jego uzasadnieniu, na podstawie których bezpośrednio sąd ten zindywidualizował normę prawną, czemu dał wyraz w rozstrzygnięciu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 19 października 2012 r., sygn. akt V CSK 485/11, LEX nr 1243099; z 20 listopada 2014 r., sygn. akt V CSK 6/14; z 16 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 624/12, LEX nr 1353259).

Odnosząc się do drugiej z wymienionych podstaw prawnych powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.), należy podkreślić, że Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt I CSK 282/08 stwierdził, skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia (datio in solutum). Natomiast skutek w postaci niemożności egzekwowania zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: prolongata terminu spełnienia świadczenia, rozłożenie świadczenia na raty, przedawnienie roszczenia. W rezultacie, do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania zalicza się m.in. trwałą i nieprzemijającą niemożliwość świadczenia będącą skutkiem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

W świetle powyższego należy przyjąć, że celem powództwa opartego o treść art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada rzeczywistemu i aktualnemu stanowi rzeczy. Obowiązek wykazania tej nowej okoliczności, spoczywa na stronie powodowej zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). Wspomnianym wcześniej celem nie jest natomiast ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. Powództwo opozycyjne nie może zatem zostać oparte na faktach objętych prekluzją wynikającą z prawomocności materialnej wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że powodowie nie podolali ciężarowi wykazania tego, aby zaistniały w niniejszej sprawie podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności opisanego w pozwie – ani w całości, ani w części.

Na kanwie niniejszej sprawie powodowie dążyli do wykazania niemożliwości realizacji obowiązku wynikającego ze stosunków pomiędzy powodami i pozwaną jako współwłaścicielami nieruchomości, ustalonego i nałożonego na powód przez Sąd prawomocnym wyrokiem z dnia w sprawie o sygn. akt XVI C 329/04. Podstawa faktyczna roszczenia powodów osadzona została przez nich niejako na dwóch filarach. Pierwszym z nich była okoliczność, jakoby sporny wyrok opatrzony klauzulą wykonalności był błędnie skonstruowany i nie można go wykonać w sposób obiektywny. Drugi z nich odnosił się do okoliczności związanej z tym, iż pozwana nigdy nie zapłaciła za swoje miejsce postojowe w stanowiącym współwłasność garażu wielostanowiskowym, upatrując tę okoliczność w zdarzeniach wynikających z przebiegu i sposobu zakończenia postępowania w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06.

Sąd w składzie rozpoznającym sprawę niniejszą stwierdził jednak, że stanowisko powodów w nie można uznać za trafne, a tym samym za przemawiające za koniecznością pozbawienia spornego tytułu wykonawczego wykonalności.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że kwestia wskazywanej przez powodów niemożności spełnienia świadczenia regulowana jest przez przepisy art. 387 § 1 k.c. oraz art. 475 § 1 k.c. Pierwszy z wymienionych przepisów stanowi, że umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna. Natomiast zgodnie z treścią drugiego z tych przepisów, jeżeli świadczenie stało się niemożliwe skutkiem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, zobowiązanie wygasa.

Jak wynika z ugruntowanych poglądów niemożliwość świadczenia na gruncie przepisu art. 387 k.c. winna być przede wszystkim obiektywna, a więc świadczenia nie może spełnić nie tylko dłużnik, ale nie może tego uczynić żadna osoba; pierwotna, czyli istniejąca w dacie zawierania umowy; nieprzemijająca. Niemożliwość świadczenia zachodzi również, gdy wynika z przepisów prawa. Odnosząc się z kolei do przepisu art. 475 § 1 k.c., to bez znaczenia dla omawianej regulacji jest przyczyna, która doprowadziła do niemożliwości świadczenia. Przyczynami niemożliwości świadczenia mogą być okoliczności natury prawnej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2002 r., sygn. akt II CKN 1074/00, OSP 2004, z. 2, poz. 19; z 30 listopada 2006 r., sygn. akt I CSK 272/06, LEX nr 233055) lub faktycznej. O zaistnieniu tego typu sytuacji możemy mówić także w odniesieniu do tych świadczeń, co do których w momencie ich wymagalności stan wiedzy i poziom techniki uzasadnia przekonanie o istnieniu przeszkód, które czynią świadczenie niemożliwym do spełnienia. Trudno bowiem zrealizować świadczenie, którego przedmiot nie istnieje, bo uległ zniszczeniu i nie może być wytworzony. W doktrynie zgodnie przyznaje się, że powołanie się na skutki wynikające z art. 475 § 1 k.c. jest uzasadnione tylko wtedy, gdy niemożliwość ma cechy trwałości i zupełności.

Sąd w składzie rozpoznającym sprawę niniejszą ocenił, że powodowie w toku procesu o pozbawienie wykonalności spornego tytułu wykonawcze konsekwentnie odbiegali od przedmiotu sprawy w o sygn. I C 329/04, przez co pominęli sens i skutek wydanego na gruncie tej sprawy wyroku Sądu z 22 kwietnia 2005 r.

Należy bowiem stwierdzić, iż w sprawie o sygn. I C 329/04 M. B. (K.) wystąpiła przeciwko W. B. W. (...) Spółce jawnej z siedzibą w W., a ostatecznie przeciwko wszystkim współwłaścicielom nieruchomości przy ul. (...) w W. z pozwem o umożliwienie jej współposiadania wspólnych urządzeń nieruchomości położonej przy ul. (...) w W., polegającym na umożliwieniu jej współkorzystania z instalacji grzewczej budynku oraz współkorzystania z garażu znajdującego się w podziemiach budynku. Sąd ustalił w tejże sprawie, że współwłaścicielami nieruchomości przy ul. (...) w W., jest zarówno M. B. (K.), jak i wszyscy pozwani tam współwłaściciele. Wśród tych współwłaścicieli byli również wszyscy powodowie, którzy wnieśli niniejszy pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci opisanego powyżej wyroku. Sąd uwzględnił w tymże wyroku żądanie M. B. (K.) i nakazał wszystkim pozwanym współwłaścicielom dopuścić ją m.in. do współposiadania garażu znajdującego się w podziemiach budynku przy ul. (...) w W., nadmieniając przy tym, iż ma się to odbyć poprzez wydzielenie jej miejsca postojowego w tym garażu (punkt I. sentencji). Rozstrzygnięcie to jest prawomocne.

Wprawdzie dopisek jaki poczynił Sąd w punkcie I. sentencji wyroku z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04 może mylnie sugerować, iż pozostali współwłaściciele obowiązani są do wydzielenia M. B. (K.) nowego miejsca postojowego w garażu usytuowanym w budynku przy ul. (...) w W., obok już istniejących, niemniej jednak nie można przy tym tracić z pola widzenia samego roszczenia M. B. (K.), które znalazło wyraz w jej pozwie, a przede wszystkim rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie tego roszczenia, które w tym zakresie mają decydujące znaczenie dla charakteru tej sprawy. Swoje powództwo w sprawie o sygn. akt I C 329/04 M. B. (K.) oparła o normę art. 206 k.c., zgodnie z którym każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli. Ustawodawca w art. 206 k.c. określił uprawnienia każdego ze współwłaścicieli do rzeczy wspólnej, a są nimi: prawo do współposiadania i prawo do współkorzystania, to obok prawa do samodzielnego rozporządzania udziałem podstawowe uprawnienia współwłaścicieli. Uprawnienia te są jednak ograniczone ze względu na ochronę interesów pozostałych współwłaścicieli. Sposób korzystania z rzeczy wspólnej nie jest jednak definitywny, gdyż może on ulec zmianie w drodze umowy na skutek porozumienia współwłaścicieli bądź też na mocy orzeczenia sądowego, wydanego na podstawie przepisów o zarządzie rzeczą wspólną, jeśli wystąpią nowe istotne przesłanki uzasadniające taką zmianę. Warto też zaznaczyć, że roszczenie współwłaściciela oparte na normie z art. 206 k.c. korygowane

jest zakresem współposiadania i korzystania przez współwłaścicieli z rzeczy wspólnej, którego granice określają uprawnienia pozostałych współwłaścicieli. Należy pamiętać, że równoległe identyczne uprawnienia przysługują pozostałym współwłaścicielom. W tym układzie uprawnienie każdego z właścicieli lokalu splata się z jego obowiązkiem poszanowania analogicznych praw pozostałych właścicieli lokali. Uprawnienie do współkorzystania z nieruchomości wspólnej jest więc ograniczone poprzez identyczne uprawnienia pozostałych współwłaścicieli. Ustawodawca nakazuje tu niejako „pogodzić” wzajemne uprawnienia (i obowiązki) wszystkich współwłaścicieli.

Prawomocny wyrok z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04 nakazywał dłużnikom wydzielenie na rzecz M. B. (K.) miejsca postojowego w garażu znajdującym się w przedmiotowym budynku. Trzeba przy tym zauważyć, że Sąd w opisywanym wyroku w ogóle nie wskazał sposobu, w jaki konkretnie sposób dłużnicy (pozwani w tej sprawie) mają zrealizować to zobowiązanie. Z kolei postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało przy tym, że „wydzielenie” dodatkowego miejsca postojowego w garażu znajdującym się w przedmiotowym budynku (a więc utworzenie nowego miejsca postojowego) i udostępnienia go do korzystania przez M. B. (K.) jest fizycznie niemożliwe. W garażu tym znajduje się obecnie więcej miejsc aniżeli dopuszczają to przepisy prawa budowlanego, a poza tym, „wydzielenie” takiego miejsca jest fizycznie niemożliwe z uwagi na rozmiary rzeczonoego garażu i znajdującą się w nim infrastrukturę budowlaną (w tym słupy nośne, ściany itp.).

W tym miejscu Sąd pragnie zwrócić szczególną uwagę na okoliczności związane z postępowaniem egzekucyjnym opartym na spornym tytule wykonawczym, zainicjowanym przez M. B. (K.) w toku postępowania o pozbawienie wykonalności takiego tytułu wykonawczego, albowiem zdaniem Sądu rozstrzygnięcie ma istotne znaczenie dla oceny żądania powodów w niniejszej sprawie. W tym względzie zauważyć należy, że w sprawie o sygn. akt XVI Co 2613/15, Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 24 maja 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. V Cz 1089/17 zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. w pkt 1, pkt 2 i pkt 4 sentencji, w ten sposób, że **oddalił wniossek M. B. (K.) o wszczęcie egzekucji sądowej o wykonanie czynności niezastępowalnej wskazanej w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04**, wskazując, że analiza treści tytułu wykonawczego prowadzi do wniosku, że orzeczenie to **nie spełnia wymogów koniecznych do uznania, że stanowi ono tytuł egzekucyjny**.

Jak Sąd zasygnalizował już wcześniej, w sentencji powołanego wyroku w sprawie o sygn. akt I C 329/04 nie określono dokładnych czynności, do wykonania których lub do zaniechania których zobowiązani zostali pozwani jako dłużnicy, a jedynie de facto ukształtowano uprawnienie M. B. (K.) dotyczące do współposiadania miejsca w garażu wielostanowiskowym w nieruchomości, do której stronom przysługuje wspólne prawo rzeczowe.

W ocenie Sądu powoduje to, iż wskazane prawomocne rozstrzygnięcie, pomimo formalnego opatrzenia go klauzulą wykonalności, w istocie rzeczy nie stanowi tytułu egzekucyjnego, albowiem nie nadaje się do wykonania w trybie egzekucji sądowej, jako że nie określa istoty zobowiązania dłużników. Orzeczenie wydane w wyniku powództwa z art. 206 k.c., a zatem regulujące stosunki współwłaścicieli rzeczy, a zarazem mające niejako „pogodzić” wzajemne uprawnienia (i obowiązki) wszystkich współwłaścicieli należy zredagować w sposób umożliwiający jego wykonanie w drodze egzekucji. Tym samym, w spornym orzeczeniu określającym quoad usum sposób korzystania ze wspólnego garażu wielostanowiskowego, winien być przewidziany sposób, w jaki współwłaściciele mają „wydzielić” M. B. (K.) miejsce postojowe. Tego zaś na próżno poszukiwać w wyroku Sądu z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04. Warto przy tym zwrócić uwagę, że rolą Sądu w niniejszej sprawie mającej za przedmiot pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, którego elementem jest wyrok zawierający opisaną wyżej niedokładność (wadliwość), nie jest konkretyzacja sposobu wykonania go przez powodów, a już z pewnością dostosowanie jego treści i jego reformacja do wymogów, jakie winien z założenia posiadać w momencie ogłoszenia jego sentencji. Usunięcie wadliwości tego wyroku pozostaje poza kognicją Sądu w niniejszej sprawie. Sentencja spornego orzeczenia nie zawiera żadnych nakazów lub zakazów dotyczących sposobu korzystania przez współwłaścicieli z garażu wielostanowiskowego w przedmiotowym budynku. Wobec tego w oparciu o art. 1051 § 1 k.p.c. i tym bardziej art. 1051¹ § 1 k.p.c. nie jest możliwe prowadzenie egzekucji sądowej w niniejszej

sprawie. Omawiane rozstrzygnięcie ogranicza się de facto wyłącznie do ukształtowania/stwierdzenia uprawnień M. B. (K.) w zakresie jej współkorzystania ww. garażu wielostanowiskowego. Nie nakłada natomiast na pozostałych współwłaścicieli żadnych konkretnych obowiązków, poza lakonicznym stwierdzeniem, że mają oni „wydzielić” miejsce postojowe wyżej wymienionej. Powyższe braki sprawiają, że nie jest możliwe jego wykonanie także w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez organ egzekucyjny, którym jest zarówno sąd w trybie art. 1051 § 1 k.p.c. i tym bardziej art. 1051¹ § 1 k.p.c. jak i komornik, jeśli uznać, że właściwym dla takiej egzekucji byłby art. 1046 § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd pragnie nakierować uwagę na to, że podług poglądów doktryny, zakres pojęcia wykonalności tytułu wykonawczego, którego pozbawienie ma nastąpić w oparciu o art. 840 k.p.c., **jest ograniczony do wykonalności w ścisłym tego słowa znaczeniu, a mianowicie do możliwości przymusowego wykonania tytułu egzekucyjnego w drodze egzekucji sądowej** (zob. m.in.: E. Wengerek, Przeciwegzekucyjne powództwa, s. 20, w Komentarzu. t. II do art. 840 k.p.c., red. Szancilo 2019, wyd. 1/Drabik, Legalis). **Skoro więc w realiach niniejszej sprawy nie ma możliwości spełnienia tytułu wykonawczego oraz jego przymusowego wykonania**, co dostatecznie wynika już chociażby z prawomocnego rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniach wydanych przez Sądy w sprawie o sygn. akt XVI Co 2613/15 (o sygn. akt V Cz 1089/17), ale również z argumentacji Sądu przedstawionej w powyższych akapitach uzasadnienia, **to powództwo przeciwegzekucyjne wywiedzione w rozpoznawanym pozwie jest po prostu bezprzedmiotowe i już tylko z tej przyczyny należało je oddalić.**

Na poparcie powyższych wywodów, już tylko posiłkowo Sąd pragnie odwołać się do – wydaje się jedynej analogicznej – sytuacji, w której dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego, a mianowicie sytuacji związanej z wyegzekwowaniem świadczenia (pieniężnego lub niepieniężnego) objętego tytułem wykonawczym. Nie ulega bowiem wątpliwości, że dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części, w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Wynika to z faktu, że z chwilą całkowitego wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym wygasa wykonalność tytułu wykonawczego. W części, w której wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania (skonsumowania) powództwo to jest więc niedopuszczalne. W ocenie Sądu w sprawie niniejszej zachodzi podobny skutek, jak w sytuacji przedstawionej powyżej. Mamy tu wprawdzie do czynienia z tytułem egzekucyjnym opatrzonym w klauzulę wykonalności, niemniej z tytułem wadliwym, jeśli chodzi o jego treść, która nie przewiduje sposobu, w jaki dłużnicy mieliby się wywiązać ze swojego zobowiązania przewidzianego tymże tytułem. Problem ten dostrzeżony został niewątpliwie przez sam organ egzekucyjny, gdyż wniosek pozwanej o wszczęcie egzekucji sądowej świadczenia niepieniężnego opisanego w sentencji spornego wyroku został prawomocnie oddalony, właśnie z uwagi na to, że orzeczenie to nie spełnia wymogów koniecznych do uznania go za tytuł egzekucyjny. W konsekwencji braku możliwości wyegzekwowania świadczenia przewidzianego spornym wyrokiem z 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt I C 329/04, dłużnicy nie mogą domagać się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci tego wyroku opatrzonego w klauzulę wykonalności. Tym samym również z tych przyczyn, zgodnie z żądaniem pozwu Sąd nie był władny do wyeliminowania tytułu wykonawczego, którego zasadniczo nie da się wykonać. Jeżeli tytuł wykonawczy nie istnieje – w tym wypadku istnieje tylko formalnie, lecz z pewnością nie w zakresie skutków, jakie miał wywołać w sferze materialnoprawnej, powództwo o pozbawienie go wykonalności jest oczywiście bezprzedmiotowe i powinno zostać oddalone (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2010 r., sygn. akt I CSK 211/09, L.).

Zważywszy na powyższe Sąd doszedł do przekonania, że powództwo w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu w całości.

Niezależnie od powyższych rozważań przemawiających za oddaleniem żądania powodów w niniejszej sprawie, Sąd ocenił, że w świetle materiału dowodowego i zgodnych twierdzeń stron brak jest podstaw ku temu aby stwierdzić, że po wydaniu tytułu egzekucyjnego, ale i także przed jego wydaniem, zaszła bądź zachodziła jakakolwiek niemożliwość wykonania zobowiązania, wskutek której zobowiązanie powodów, jako dłużników wygasło bądź w ogóle nie powstało. Trzeba wyraźnie wskazać, że w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 840 k.p.c.) nie można

obciążać Sąd obowiązkiem ustalenia sposobu korzystania z rzeczy wspólnej i oceny czy jest on zgodny z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości i da się z nim pogodzić – czego de facto domagają się powodowie. Powodowie wnosząc o pozbawienie wykonalności, zmierzają do wyeliminowania wykonalności orzeczenia, które ustala prawa M. B. (K.), jako współwłaścicielki nieruchomości do współposiadania i współkorzystania z nieruchomości wspólnej w postaci garażu wielostanowiskowego i nakazuje powodom, jako pozostałym współwłaścicielom nieruchomości respektować te prawa wyżej wskazanej. Jeśli na tym tle zachodzi spór współwłaścicieli, a ich prawa własności nie dadzą się pogodzić (np. z tej racji, iż powierzchnia garażowa jest zbyt mała aby wszyscy zainteresowani współwłaściciele mogli z niej korzystać i parkować tam swoje pojazdy), winni oni domagać się od Sąd orzeczenia mającego za przedmiot dokonanie podziału quoad usum na podstawie przepisów o zarządzenie rzeczą wspólną.

Nadto przyjąć należy, że powoływanie się przez powodów na art. 387 § 1 k.p.c. i na pierwotną niemożność świadczenia w postaci wydzielania M. B. (K.) miejsca postojowego jest chybione już z tego względu, że w przepisie tym wskazana niemożliwość pierwotna czyli nieważność umowy quoad usum (tj. umowy zawartej przez pozwaną z deweloperem, którego prace dokończyła Spółka utworzona przez współwłaścicieli nieruchomości, a więc powodów w niniejszej sprawie) musiała zachodzić (jeżeli w ogóle uznamy ją za niemożliwość pierwotną) już w chwili zawarcia tej umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2009 r., sygn. akt IV CSK 81/09, Lex nr 530575). A skoro tak, to zarzut nieważności umowy z tego tytułu musiałby zostać postawiony w ramach postępowania, w którym wydany został tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności, której uchylecia domagają się obecnie powodowie – a więc sprawy o sygn. akt I C 329/04. Zarzut tego rodzaju na etapie postępowania egzekucyjnego jest tymczasem niedopuszczalny z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, o czym była mowa wcześniej. Jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy w sprawie o sygn. akt I C 329/04, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez Sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności. Prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów.

Na marginesie wskazać należy, że obecną sytuację powodów należy uznać za pokłosie braku ich należytej staranności w obronie swych praw w procesie o sygn. akt I C 329/04. Powodowie po wydaniu wyroku w tejże sprawie (częściowo zaocznego), podjęli nieskuteczne czynności procesowe zmierzające do jego zaskarżenia w drodze apelacji. Apelacje te zostały odrzucone, natomiast sprzeciwy od wyroku zaocznego nie zostały wniesione skutecznie. W rezultacie pretensje powodów na gruncie niniejszej sprawy sprowadzają się głównie do tego, aby Sąd zbadał słuszność wyroku sądowego w chwili jego wydania nawet wówczas – czego uczynić niewątpliwie nie może, jak słusznie określa się to w literaturze przedmiotu. Takie działanie Sądu w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego godziłoby to bowiem w powagę rzeczy osądzonej.

W ocenie Sądu nową okolicznością, wpływającą na zasadność roszczenia powodów o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego opisanego w pozwie (art. 840 k.p.c.) bynajmniej nie jest wydanie 4 maja 2009 r. przez Sąd wyroku w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06. Na gruncie niniejszej sprawy powodowie nie udowodnili swych twierdzeń odnośnie tego, że należność uiszczona przez pozwaną na poczet ceny wybudowania garażu podziemnego w budynku przy ul. (...) w W., została przez nich zaliczona na poczet zaległości pozwanej z tytułu opłat eksploatacyjnych jej lokalu mieszkalnego. Całkowicie nietrafne jest przy tym powoływanie się na opinię biegłego z zakresu rachunkowości H. K. (2) sporządzoną na potrzeby sprawy o sygn. akt XVI C 130/06, który – jak podkreślają to powodowie – dokonał takiego sposobu rozliczenia należności M. B. (K.). Trzeba wyraźnie wskazać, że zadaniem biegłego nie może być czynienie ustaleń faktycznych, bowiem zadanie to przypada wyłącznie sądowi orzekającemu w danej sprawie. Podążając za tym wnioskiem, w części faktycznej uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06 wyraźnie wskazano, że M. B. (K.) uiszczała na rzecz spółki (...). K. i S. Sp. j. z siedzibą w W. kwotę 105.000,00 zł tytułem należności związanych z wybudowaniem budynku mieszkalnego przy ul. (...) w W. oraz że dokonała ona wpłaty na rzecz ww. Spółki całości wkładu budowlanego stanowiącego pokrycie jej zobowiązań z tytułu wybudowania ww. budynku, w tym i jej lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...). Skoro zatem związanie orzeczeniem sądu rozciąga się na te ustalenia faktyczne zawarte w jego uzasadnieniu, na podstawie których bezpośrednio sąd zindywidualizował normę prawną,

czemu dał wyraz w rozstrzygnięciu, w konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie zmuszony był przyjąć i uznać za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, a także wiążące go ustalenia Sądu w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06 odnośnie tego, że nie istnieje zobowiązanie M. K. (1) wobec spółki (...). K. i S. Sp. j. z siedzibą w W. z tytułu wkładu budowlanego związanego z wybudowaniem budynku przy ul. (...) w W. i lokalu mieszkalnego nr (...) należącego do M. K. (1). Ustalenia te znalazły wyraz w sentencji wyroku Sądu w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06. Wobec tych wiążących ustaleń, nie sposób obecnie uznać, że M. B. (K.) nie jest współwłaścicielem nieruchomości wspólnej budynku, w tym i powierzchni wspólnej przeznaczonej na garaż wielostanowiskowy. Ponowne badanie tych okoliczności na gruncie niniejszej sprawy sprowadzałoby się natomiast do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem – tj. sprawy sygn. akt I C 329/04, co niewątpliwie jest niedopuszczalne.

Jeszcze więcej wątpliwości na gruncie podniesionego zarzutu w kwestii rzekomego zaliczenia wpłat pozwanej za wybudowanie wspólnej powierzchni garażowej na poczet opłat eksploatacyjnych budzi fakt, iż na rozprawie w dniu 26 października 2016 r. w niniejszej sprawie (k. 404-405) powódka A. H. wprost oświadczyła, że wpłata pozwanej za garaż nie została rozliczona w jej opłatach eksploatacyjnych (k. 405). Skoro wpłaty te nie zostały zaliczone o czym mowa w pozwie, nie zaistniały zatem żadne nowe okoliczności po wydaniu wyroku w sprawie o sygn. akt I C 329/04, mogące dowodzić zasadności niniejszego powództwa przeciwegzekucyjnego. Z kolei obecny w tym dniu na terminie rozprawy powód W. J. oświadczył, iż pozwana z tytułu należności za wybudowanie powierzchni wspólnej przeznaczonej na garaż wielostanowiskowy uiściła wyłącznie pół ceny, którą to kwotę biegły H. K. (2) zaliczył na poczet należnych od pozwanej opłat eksploatacyjnych. Czynność ta – o czym była mowa wyżej – nie niesła jednak za sobą żadnych wiążących skutków w sprawie. Z uwagi na brak jasnych i przekonujących dowodów na okoliczność zaliczenia wpłat pozwanej z tytułu ceny wybudowania garażu wielostanowiskowego na należności eksploatacyjne, a nawet spójnego i niebudzącego wątpliwości stanowiska procesowego powodów w tej kwestii, nie można aktualnie przyjąć, że w sprawie do daty wyrokowania w sprawie o sygn. akt I C 329/04 zaistniała jakakolwiek nowa okoliczność uzasadniająca uwzględnienie powództwa opartego o przepis art. 840 k.p.c. Trzeba wyraźnie zaznaczyć, że Sąd w niniejszej sprawie występuje w roli rzeczywistego arbitra, którego zadaniem nie jest poszukiwanie dowodów, lecz ich ocena i wydanie werdyktu.

Niezależnie od tego warto zauważyć, że jeżeli faktycznie (zakładając to) doszło zaliczenia ceny nabycia miejsca postojowego w garażu wielostanowiskowym uiszczonej przez M. B. (K.) na poczet jej zadłużenia wynikającego z niepokrywania kosztów eksploatacyjnych, to w żaden sposób nie rzutuje to na fakt nadal przysługującego jej prawa własności do ww. garażu. Nadal ma ona bowiem tytuł prawny do tego garażu (jest jego współwłaścicielką). Omawiane zaliczenie nie mogłoby wpłynąć na to, że umowa, na mocy której stała się współwłaścicielem tego garażu w jakikolwiek sposób wygasła, uległa rozwiązaniu, czy w inny sposób utraciła swój byt. Z tej okoliczności – zresztą nieudowodnionej – powodowie wyciągają zatem zbyt daleko idące skutki i wyprowadzają bezzasadne wnioski. Również samo oświadczenie o częściowym cofnięciu pozwu w sprawie o sygn. akt XVI C 130/06 nie może wywołać żadnych skutków w sferze stosunków materialnoprawnych między współwłaścicielami przedmiotowego garażu. Cofając owe powództwo w części (k. 120) wyżej wskazana zrzekła się wyłącznie roszczenia o ustalenie konkretnego prawa, ale z pewnością nie zrzekła się ona prawa do miejsca postojowego we wspólnym garażu.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, nie znalazły uzasadnionych podstaw twierdzenia powodów, którzy wnieśli o pozbawienie wymienionego w pozwie tytułu wykonawczego w oparciu o zasady współzycia społecznego (art. 5 k.c.). W tym względzie warto przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku z 22 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt II CSK 539/17, a dotyczący świadczeń odsetkowych, zgodnie z którym realizacja świadczenia przy wykorzystaniu środków przymusu egzekucyjnego stanowi wyraz wykonywania prawa podmiotowego, toteż nie ma konstrukcyjnych przeszkód, aby w kategorii zdarzeń rzutujących na możliwość wykonywania zobowiązania w rozumieniu art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. rozważać również nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Jednocześnie Sąd Najwyższy przyjął, że potrzeba sięgnięcia do art. 5 k.c. może zaktualizować się nie tylko na etapie postępowania rozpoznawczego, ze skutkiem w postaci oddalenia żądania, lecz także na etapie przymusowego dochodzenia prawa stwierdzonego już prawomocnym rozstrzygnięciem. Jeżeli powstanie takiego stanu **ma charakter następczy** wobec sytuacji zamkniętej prekluzją związaną z prawomocnością materialną orzeczenia, może on, jak zdarzenie,

wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane, stanowić podstawę pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Wprawdzie w ramach powództwa przeciwegzekucyjnego wytoczonego w niniejszej sprawie przez powodów nie można wykluczyć zarzutu naruszenia prawa a limine, nie oznacza to jednak, że norma art. 5 k.c. mogła by stać się samoistną podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego z art. 840 k.p.c. – a taką niewątpliwie norma stanowiła by wobec bezzasadności pozostałych zarzutów podniesionych w toku procesu przez powodów. Co więcej, w niniejszej sprawie zaistniały stan rzeczy związany z brakiem możliwości wykonania zobowiązania (abstrahując od kwestii braku określenia sposobu jego wykonania) – a więc zdarzenia, na które powołują się powodowie dla poparcia swojego żądania, nie ma charakteru następczego wobec sytuacji zamkniętej prekluzją związaną z prawomocnością materialną orzeczenia. Stąd też również z tego powodu roszczenie powodów nie mogło być oceniane pod względem przesłanek z art. 5 k.c. i na tej podstawie nie mogło być oddalone.

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia roszczenia, podniesionego przez powodów w piśmie procesowym z 10 listopada 2021 r. (k. 734). Tytuł wykonawczy został zaopatrzony w klauzulę wykonalności 17 września 2008 r. (tytuł wykonawczy – k. 31 akt I Co 668/22) i od tego momentu zaczął biec 10 letni termin przedawnienia. Z uwagi na umorzenie pierwszego z postępowań egzekucyjnych, nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Przerwanie przedawnienia nastąpiło natomiast w 2015 r., kiedy pozwana złożyła drugi wniosek o wszczęcie egzekucji. Do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, to jest do 24 maja 2017 r. (data wydania postanowienia przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie V Cz 1089/17), przedawnienie nie biegło i rozpoczęło swój bieg na nowo dopiero od tej daty, i co istotne, z uwagi na ponowne wszczęcie egzekucji w dniu 15 grudnia 2017 r. ponownie doszło do jego przerwania i zawieszenia biegu.

Oceny, czy doszło do przerwania biegu przedawnienia dokonuje się z perspektywy prawa materialnego, a prawu temu obce jest rozwiązanie prowadzące do likwidacji raz dokonanej przerwy biegu przedawnienia. W odniesieniu do pewnych czynności procesowych przerywających bieg terminu przedawnienia ustawodawca przewidział zniweczenie tego skutku; chodzi tu jednak o konkretnie wskazane przypadki, w których określone czynności procesowe nie wywołują żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem do sądu (np. zwrot pozwu - art. 130 § 2 k.p.c.; umorzenie postępowania - art. 182 § 2 k.p.c.). Co do zasady nie ma jednak podstaw do tego, aby łączyć upadek przerwy biegu przedawnienia z czynnościami procesowymi kończącymi postępowanie w sposób, z którym ustawa nie wiąże skutku w postaci bezskuteczności. Innymi słowy, czynności procesowe nie unicestwiają skutków materialnoprawnych, chyba że ustawodawca wprost powiązał z nimi taki skutek (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 grudnia 2019 roku, sygn. akt III CZP 38/19, Lex).

W świetle przytoczonych argumentów nie budzi wątpliwości, że samo złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerywa bieg przedawnienia; o takim skutku decyduje dokonanie tej czynności przez wierzyciela, a nie treść rozstrzygnięcia organu egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż powództwo jest bezzasadne w całości, o czym orzekł w punkcie I. sentencji wyroku.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c., a więc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Powodowie przegrali niniejszy proces w całości, stąd też obowiązani są zwrócić solidarnie jego koszty poniesione przez pozwaną. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika działającego za pozwaną będącego radcą prawnym w wysokości ustalonej na kwotę 2.400,00 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j. t.) – za postępowanie rozpoznawcze, a także na kwotę 600 zł na podstawie § 12 ust. 2 pkt 1 cytowanego rozporządzenia – za postępowanie zażaleniowe oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł – łącznie 3.017,00 zł.

W niniejszej sprawie jak dotąd nie zostały pokryte przez strony poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki związane ze sporządzeniem na potrzeby sprawy opinii przez biegłego sądowego J. P. (k. 224-225). Przypomnienia wymaga, że postanowieniem z 16 października 2014 r. Referendarz sądowy przyznał wynagrodzenie i zwrot wydatków za sporządzenie opinii wyżej wskazanemu biegłemu sądowemu odpowiednio w kwotach 1.662,44 zł i 161,50 zł. Nadto przyznał biegłemu również zwrot kosztów podróży w kwocie 7,00 zł. Sumę tych kwot polecono wypłacić biegłemu tymczasowo z środków budżetowych Skarbu Państwa. W rezultacie zachodziła konieczność orzeczenia w wyroku o tym, kto ponosi powyższe koszty sądowe. Stosownie do treści art. 83 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.), w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, przy czym za wydatek należy uznać - w myśl art. 5 ust. 1 pkt 3 cytowanej ustawy - wynagrodzenie i zwrot kosztów poniesionych przez biegłych. Zgodnie zaś z przepisem art. 113 ust. 1 wymienionej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wobec powyższego oraz uwzględniając fakt, że powodowie przegrali niniejszy proces w całości, Sąd uznał, iż przy odpowiednim zastosowaniu przyjętej w tym zakresie zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) powodowie winni uiścić wydatki poniesione tymczasowo ze środków Skarbu Państwa w całości. Dlatego Sąd w punkcie III. sentencji wyroku nakazał pobrać od nich solidarnie z powyższego tytułu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwotę 1.830,94 zł.

Sędzia Łukasz Baranowski

Sygn. akt I C 2736/21

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.

W., 1 marca 2022 roku

Sędzia Łukasz Baranowski